



L'adzanie

— série Kingstone Lane —

TLSWAN



metafora



T L SWAN

TL SWAN

Zvádzanie

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 440. publikáciu.

Z anglického originálu *My Rules*, vydaného vydavateľstvom Montlake v roku 2024,
do slovenčiny preložila Marta Maňáková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 432
Tlač FINIDR, s.r.o.

Translation © Zvádzanie, Grada, 2026.
Copyright © T L SWAN, 2024
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Marta Maňáková, 2026
Cover illustration © Adrián Macho, 2026

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréning AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-384-7 (ePub)
ISBN 978-80-8305-383-0 (pdf)
ISBN 978-80-8305-382-3 (print)

VĎAČNOST

*Schopnosť byť vďačný;
ochota prejaviť uznanie a odplatiť láskavosť.*

*Túto knihu by som chcela venovať abecede,
ktorej štyridsaťšesť písmen mi zmenilo život.*

*V týchto štyridsiatich šiestich znakoch som sa našla
a teraz žijem svoj sen.*

*Keď si budete nabudúce opakovať abecedu,
spomeňte si na jej moc.*

Ja to robievam každý deň.

1

Blake

„Dnes večer kúpim letenky," poviem a opriem sa do ťažkých sklených dverí, ktoré vedú do obchodu s oblekmi.

„Nie," povzdychne si Henley. „Počúvaš ma vôbec?"

„Ak sa tomu dá vyhnúť, tak nie."

Antony sa len mlčky uškrnie.

V tomto chaotickom svete je len jedna vec, ktorú viem celkom isto.

Na rodine záleží a ja spravím všetko, čo je v mojej moci, aby som sa o ňu postaral, dokonca aj keď nechce.

Vojdem do uličky s oblekmi na vešiakoch a začnem sa v nich rozčúlene prehrabovať. „Budeš mať rozlúčku so slobodou, či sa ti to páči, alebo nie," vyhlásim.

Henley sa žení a je na nás, aby sme zabezpečili, že všetci túto udalosť oslávime, pretože ak sa o to nepostaráme my dvaja s Antonym... tak kto potom?

„Nepotrebujem oslavovať rozlúčku so slobodou," odpovie Henley. „Stačí mi tichý večer pri pokeri u mňa doma."

„Pche," zagúľam očami. „A preto sa my dvaja nikdy neoženíme, však, Ant? Tá prekliata ženská ho úplne vykastrovala a pripravila o životnú rovnováhu. Prekvapivé, že vie vôbec chodiť."

Antony sa ďalej prehŕňa v oblekoch. „O akom štýle sa tu bavíme?"

„Neviem, o niečom vhodnom na ženie," zamrmle Henley roztržito.

„Čo chceš mať na sebe?“ odsekne podráždene. „Biele sako, čierne sako, debilne zelené gate. Závoj? Tak čo?“

„Čo sa to s tebou dnes porobilo?“ odsekne Henley.

„Ty s tvojimi idiotskými rečami o tom, že nechceš rozlúčku so slobodou. Ísť do Vegas, roztočiť to tam, skočiť na striptíz, fajčiť cigary a chlastať, to je predsa prechodový rituál.“

Henley znechutene našpúli pery. „Na striptérky nemám ani pomyslenie.“

Sťažka si povzdychnem a prstami si zovriem koreň nosa. „Počúvaš tie debilné reči, Antony?“

„Nanešťastie,“ odvetí.

Henley prijme hovor. „Ahoj,“ usmeje sa a počúva. „Uhm, dobre.“ Zdvihne zrak. „Chcete ísť vy dvaja dnes večer s dievčatami do Marconi's?“

„Hej,“ prikývne Ant a ďalej si obzerá obleky.

„Nemám nič lepšie na pláne,“ pokrčím plecami. Nemám záujem o večeru, jediné, čo naozaj chcem, je zabezpečiť výlet do Vegas.

„Uhm,“ odpovie Henley. „Iba sa pozeráme.“ Opäť sa započúva. „Neviem, pošli mi fotku.“ Našpúli pery a poobzerá sa po obchode. „Žiadne tu nevidím.“

„Je to Juliet?“ opýtam sa.

Prikývne, a tak mu vytrhnem telefón z ruky. „Jules.“

„Blake,“ pozdraví. V jej hlase počujem úsmev.

„Musíš sa porozprávať so svojím pripečeným priateľom. Myslí si, že sa vyhne rozlúčke so slobodou vo Vegas.“

„Dobre,“ odpovie. „Ja som spokojná.“

„Čo sa vám všetkým stalo, ľudia?“ zagúľam očami. „Tipujem, že ty sa lúčiš so slobodou krúžkom háčkovania, čo? Ste nudní, až to bolí.“

„To sme. Počúvaj, Henley je už veľký chlapec. Ak chce ísť do Vegas, nech ide do Vegas. Mňa do toho nič.“

„Áááách.“ V úžase otvorím ústa dokorán a prepnem na hlasný hovor. „Môžeš to zopakovať, Jules?“ Ukážem prstom na telefón a zdvihnem ho vyššie, aby chlapi lepšie počuli.

„Henley je už veľký, a ak chce ísť do Vegas, môže ísť do Vegas,“ zopakuje Juliet.

„Ďakujem,“ usmejem sa. „A práve preto si ťa berieme za ženu, sladká Juliet.“

„Teba si nikto neberie, Blake,“ odvrkne Juliet sucho.

„To si len myslíš.“ Antony sa uškrnie a vráti sa k obzeraniu oblekov.

Henley nastaví dlaň, aby som mu vrátil telefón.

„Dovidenia,“ ukončím hovor a podám telefón Henleymu.

„Chcel som sa s ňou rozprávať,“ zamračí sa Henley.

„Škoda, zložila a my tu máme ešte kopu roboty.“ Aj ja podídem k oblekom na vešiakoch. „Myslím, že potrebuješ biele sako a čierneho motýlika a my všetci si dáme čierne smokingy.“

„Prečo práve čierne smokingy?“ začuduje sa Ant.

„Pretože smoking mi pristane.“

Henley nezúčastnene prevráti oči.

Zo zadnej časti obchodu vyjde predavač. „Pomôžem vám?“ osloví nás.

„Áno, prosím,“ ozve sa Antony. „Tu Henley sa žení a my chceme, aby počas svojho veľkého dňa vyzeral ako z obrázka.“

Henley spráží Anta pohľadom a ja sa uškrniem. „A budeme potrebovať biele sako.“

* * *

Chladná a perlivá chuť ma poštekľí na podnebí. Neexistuje nič lepšie ako studené pivo po dlhom a ťažkom dni.

V reštaurácii panuje živý ruch a nadrozmerné reproduktory sa otriasajú v tantrickom rytme. Marconi's je najštylovejší bar v meste – našťastie, pretože sme tu pečení-varení.

Pohľadom spočiniem na druhom konci stola, kde práve Rebecca špičkou jazyka líže soľ z pohára margarity. Pocítim to na končeku svojho penisu.

Tmavé vlasy má vyčesané do vysokého konského chvosta a z veľkého výstrihu šiat jej vykukujú okrúhle prsia. Keď sa usmeje, som si istý, že niekde v diaľke počujem anjelský chór.

Och. Odpijem si z piva, sklamaný z cestičiek, akými sa uberajú moje myšlienky... zas.

Táto žena...

Moja suseda, bývalá žena môjho priateľa... môjho najlepšieho priateľa, člena mojej najužšej skupiny priateľov, jedného z najbližších. Úprimne, nemám sa jej ako vyhnúť.

Rebecca.

Krásna, inteligentná, zábavná. Má všetko, čo chcem.

A sme len priatelia.

Dokonca takí priatelia, že ma považuje za niekoho ako svojho staršieho brata. Lenže ja prechovávam za zatvorenými dverami temné tajomstvo. Som jej starší brat, ktorý fantazíruje o nevýslovných veciach, ktoré by robil s jej telom.

V mojich snoch ma využíva rovnako nehorázne, ako využívam ja ju.

„Dnes večer máš rande so Cindy?“ opýta sa Henley.

„Uhm.“ Odpijem si z piva a pohľadom spočiním na zakázanom ovocí.

„Kedy má dátum expirácie?“ nadvihne obočie Antony.

„Nepochybne už čoskoro,“ odpovie Henley namiesto mňa.

Rebecca sa nahlas zasmieja a mne sa v bruchu rozletia motýle.

Vyser sa na to, Grayson.

Rebecca Daltonová sa tak veľmi líši od môjho typu, ako je to len fyzicky možné. Je to dobré dievča, ktoré sa stále ešte spamätáva z konca svojho manželstva. Jej manžel ju podviedol so svojou sekretárkou.

Debilný kretén.

„Hm?“ ozve sa Henley, čím zase preruší tok mojich myšlienok.

„Čo?“ strelím po ňom pohľadom.

Spýtavo nadvihne jedno obočie. „Cindin dátum expirácie?“

„Aha...“ Chlipnem si z piva. „Neviem. Nebude z nej pani Graysonová, to je isté.“

„Žiadna nebude nikdy pani Graysonová,“ poznamená Ant.

„Prečo si to myslíš?“ opýtam sa.

„Pre typ žien, aké si vyberáš,“ vyvalí na mňa Antony oči a Henley sa zachechce.

„Naser si,“ povzdychnem si ľahostajne. „Nemôžeme byť všetci takí nudní ako vy dvaja.“

V každom prípade asi udrel klinec po hlavičke... Zrejme nikdy nebude

nijaká pani Graysonová. Žiaľ, obľubujem len jeden typ ženy. Keby som to mohol zmeniť, zmenil by som to.

Pácia sa mi zlé dievčatá, posadnuté sexom, ktoré vedia trtkiť rovnako dobre ako ja.

Hoci by som veľmi chcel, nevinné ženy ma vôbec nevzrušujú.

Ak sa náhodou s nejakou ocitnem na rande, celý večer pozerám na hodinky a modlím sa, aby som to už mal za sebou.

Rebecca vstane a ja spočiniem pohľadom na jej vyrysovaných stehnách v minišatách. Usrknem si z piva a predstavím si, ako mám medzi nimi zaborenú hlavu.

„Slintáš,” zamrmle Henley potichu.

Odtrhnem od nej pohľad, pristihnutý pri čine. „Daj mi pokoj.”

„Musíš urobiť prvý krok,” zašepká Antony.

„Nechystám sa robiť nijaké kroky,” odvrknem a opäť si odchlipnem z piva. Pozorujem ju, ako kráča k baru. „Medzi nami nič nie je.”

„Nuž, zatiaľ čo medzi vami nič nie je, tak ona vytrtká svojho bývalého zo svojho systému s každým Tomom, Dickom a Harrym, ktorého stretne,” povie Henley. Cinkne svojou fľašou o tú moju a sarkasticky žmurkne. „Ale je zábava pozorovať ťa, ako ju špehuješ.”

„Naser si.”

Zatnem čeľusť. Nenávidím pomyslenie na to, že spím s kadekým, ale neviem, čo s tým. Viem, že to potrebuje. Pred ním spala len s jedným a ako jej priateľ chcem, aby sa dobre zabavila a nabrala skúsenosti.

„Si idiot,” zamrmle Antony pomedzi zuby. „Niektí ti ju ukradne rovno spreď nosa.”

„Ibaže ona nie je pred jeho nosom,” žmurkne Henley.

„Vieš, ako sa to volá?” pokračuje Antony.

„Karma,” prikývne Henley.

„Sklapnite. Vy dvaja nemáte na práci nič lepšie, než slediť po mojom milostnom živote? Je to úchylné.”

„Ani nie,” uškrnie sa Hen.

„Aj tak... Karma s tým nemá nič spoločné. S Rebeccou sme len priatelia.”

„To určite.“

Keď sa vráti nazad a posadí sa, všetci traja zmĺkneme. Zdvihne hlavu a stretnú sa nám pohľady. Jemne sa usmeje a prisunie sa na stoličke. Môj vták uznanlivo zapulzuje.

Veru, veru... toto sa musí skončiť.

Rebecca

„Všetko v pohode, dievčence?“ usmeje sa Ronald, skloní sa a pobožká Taryn na krk.

„Absolútne, Ronny,“ usmeje sa naňho žiarivo.

„Dajte vedieť, keby ste mali nejaký problém, dobre?“ osloví Ronald všetkých pri stole.

„Dík, kámo.“ Všetci muži sa zdvorilo usmejú a prikývnu.

Život je zvláštny. Keby mi niekto pred piatimi rokmi povedal, že sa budem priateľíť so susedmi, ktorí bývajú na mojej ulici, pomyslela by som si, že sa zbláznil.

A predsa som tu, obklopená najlepšími priateľmi, akých si môže človek len predstaviť. To, že som sa presťahovala na Kingston Lane, bolo to najlepšie rozhodnutie v mojom živote. Mám Henleyho, Blakea a Antonyho. Henley je inžinier, Blake zas lekár a Antony právnik. Potom je tu Juliet – pracuje ako sestrička a je zasnúbená s Henleym. Spoznali sa, keď sa Juliet prisťahovala na našu ulicu. Chloe je Julietina priateľka, s ktorou som sa tiež spriatelila. Aj ona je sestrička. Potom je tu Taryn, ktorá sa sem prisťahovala aj so svojou matkou, keď sa jej rozpadlo manželstvo. Spočiatku nás všetkých doháňala k zúfalstvu, ale jej čudáckosť a divokosť sú nákazlivé, a tak sme sa napokon spriatelili.

Keď prideme do tohto klubu, vždy dostaneme najlepši stôl a drinky za polovicu, pretože Taryn spáva s jeho manažérom.

„Zastavím sa po ceste domov?“ navrhne Ronny Taryn. Sexy na ňu žmurkne a pohľadom sklízne k jej veľkým prsiam.

„Budem čakať,“ odvetí.

Ech... Taryn má najhorší vkus na chlapov. Z RONALDA mám husiu kožu...

Ide z neho niečo slizké, ale on si pritom namýšľa, že je najviac sexy chlap na svete.

O mužoch toho veľa neviem, ale viem, že Tarynine prsia ich priťahujú v hojných počtoch. Účinkujú ako Venušina mucholapka... pre slizniakov.

„Tu ho máme!“ Chloe vstane a zamáva.

Cez reštauráciu kráča pekný muž s medovohnedými kučerami. Zdvihne zrak, roztiahne pery do širokého úsmevu a potom nám zamáva a vykročí smerom k nám. Chloe má nového priateľa. Volá sa Oliver a je taký rozkošný, až sa mi podlamujú kolená.

Má v sebe niečo chlapčensky hravé a ona je z neho paf. Ani sa jej nečudujem.

Stretli sa v kine počas popoludňajšieho premietania. Bola tam sama a on tiež, len oni dvaja v celom kine. Robili si z toho žarty pri vyberaní pukancov a príchutí zmrzliny, až sa nakoniec zoznámili a sadli si vedľa seba.

To bolo pred tromi mesiacmi a – ako sa hovorí – zvyšok je história. Nikdy som ju nevidela takú šťastnú, priam sa vznáša pár centimetrov nad zemou.

„Pozri, koho so sebou priviedol!“ nadskočí Chloe vzrušene na stolíčke a drgne do mňa laktom. „Ideš na to, Bec.“

Oliver totiž prišiel aj s nejakým priateľom, a to veľmi pekným.

„Áách,“ zachichocem sa a skloním zrak k svojmu koktailu. Fiha, tie margarity majú niečo do seba. Už ich cítim v hlave.

„Dámy.“ Oliver sa skloní a pobožká Chloe na krk. „Pozrime sa na teba, aká si krásna.“ Usmeje sa a nadvihne Chloe prstom bradu.

Omdliem...

Potom sa otočí k svojmu známemu. „Spomínate si na môjho kamoša Michaela?“

„Samozrejme,“ usmejem sa. „Ahoj.“

„Ahoj,“ rozžiaria sa Michaelovi oči. „Dúfal som, že tu budeš.“

„Čaute!“ zvolá z druhého konca stola Henley a chlapci zamávajú.

„Ahojte.“

Pri stole už nie sú ďalšie voľné stoličky. „Poďme si pokecať k baru,“ navrhuje Chloe. Schmatne ma za rameno a vytiahne ma zo stoličky.

„A ty ideš tiež.“

Chloe ma vedie k baru za ruku a ja cítim srdce až niekde v hrdle.

Buch, buch, buch, bije mi nervózne srdce.

Prestaň.

Musím sa cez to preniesť a pripustiť, že niekto môže byť tým krokom správnym smerom.

Môj muž ma podviedol... No a čo?

Naozaj mu dovoľím, aby mi pokazil zvyšok života? Už nikdy nepôjdem s nikým na rande?

Kdeže.

Nie, to nedovoľím.

Žeby boli všetci chlapi slizkí?

Možno.

Prestaň!

Logicky viem, že to nemôže byť pravda. Stále sa presviedčam, že som už pripravená ísť na rande, ale keď príde na lámanie chleba, spanikárim a zmrznem, a potom sa rozhodnem, že ešte nenadišiel správny čas.

A dost!

Mám na viac než na toto vyžívanie sa v sebaľútostných drístoch. Teraz *som* silnejšia. Zvládnem to.

Som na vrchole síl. Vo veku tridsaťdva rokov mám ešte všetko pred sebou. Už uplynul rok a ja sa už naozaj potrebujem cez to preniesť a pohnúť sa v živote ďalej.

„Nuž,“ nahne sa Michael bližšie, aby som ho počula len ja. „Premýšľal som o tebe.“

„Naozaj?“

„Neustále,“ vyvalí oči, aby zdôraznil svoje slová.

„Neustále?“ uškrniem sa do koktailu. „To je celkom často.“

„Aj ty si premýšľala o mne?“

„Možno.“ Zatvárim sa naoko ľahostajne.

„Možno áno?“ nadvihne hravo obočie.

„Možno áno,“ zasmejem sa.

„Máš dnes večer službu?“ opýtam sa.

„Uhm,“ pokrčí plecami. „Neznášam sobotňajšie nočné. Je to jediný deň v týždni, keď neznášam prácu na zmeny.“

„O koľkej začínaš?“

„O jedenástej.“

Michael pracuje ako ochrankár. Nemá stabilný pracovný čas a často pracuje aj v noci.

Pozriem na hodinky. „Je pol desiatej. Prečo si išiel von, keď musíš o chvíľu bežať do práce?“

„Aby som ťa videl. Vedel som, že ak sa s tebou nestretnem dnes večer, tak nebudem mať celý týždeň príležitosť požiadať ťa o číslo.“

„Vážne?“

„Vážne.“

„Takže čo?“ zahryznem si do pery, aby som zakryla úsmev.

„Dáš mi svoje číslo?“ Vytiahne z vrečka telefón.

„Záleží na tom, čo s ním urobíš.“

„Zavolám ti a pozvem ťa na rande.“

„Alebo...“ Neverím, že sa to naozaj chystám povedať nahlas. „Môžeš ma pozvať hneď teraz.“

„Rebecca.“ Usmeje sa na mňa širokým hravým úsmevom. „Pôjdeš so mnou na rande?“

Áááách.

„Dobre.“

„Budúcu... sobotu večer?“

„Uhm.“

„Tak sme dohodnutí.“

„Asi áno.“ V žalúdku cítim nervozitu. Toto je prvý muž, pri ktorom cítim aspoň náznak vzrušenia. Pohľadom blúdím po tom peknom chlapovi.

Michael je vysoký a dobre stavaný. Má mohutné a svalnaté telo. Chlap, ktorý dokáže z človeka vytrkať dušu.

Už len pri tom pomyslení sa mi podlomia kolená. Dopekla... asi to bol príliš dlhý celibát.

Som vyprahnutá ako Sahara a zúfalo potrebujem dlhý víkend s hustým lejakom.

„Idem, Bec.“ Zo zasnenia ma vytrhne známy hlas. Zdvihnem hlavu a všimnem si, že medzi nami stojí odrazu Blake. „Chceš odviezť domov?“ opýta sa.

„Ach,“ zamračím sa.

„Ja ju odveziem,“ preruší ho Michael.

„Dobre,“ usmejem sa.

„A ty si kto?“ opýta sa Blake.

„Ach, prepáč.“ Potrasiem hlavou, zahanbená svojou nevychovanosťou. „Blake, toto je Michael. Michael, toto je Blake, môj priateľ.“

Obaja sa na seba silene usmiejú a potrasú si rukami. „Ahoj.“

Blake si Michaela obzrie od hlavy po päty, ako keby ho posudzoval. „A čo teda robíš, Michael?“ opýta sa.

„Ochrankára.“

Blake si odpije z piva. „Je sobota večer. Nemal by si teda niečo... ochraňovať?“

Na Michaelovej tvári sa blysne záblesk podráždenia.

Och, bože, Blake sa niekedy správa ako nevychovaný idiot, keď to naňho príde. Výrečne naňho vyvalím oči.

Prestaň s tým.

„Len som si prišiel dohodnúť rande s touto krásnou ženou,“ odsekne Michael.

„Naozaj?“ Blake po mne strelí pohľadom a potom sa naňho sarkasticky usmeje. „Tak veľa šťastia.“

Čože?

„Na chvíľu nás ospravedlň. Len odprevadím Blakea.“ Silene sa usmejem a odtiahnem Blakea za rameno. „Jasné,“ prikývne Michael.

„Čau!“ odpovie Blake, ale ani sa naňho nepozrie.

„Čo to, došľaka, stváraš?“ zašepkám, zatiaľ čo vlečiem Blakea k dverám.
„Čo to, došľaka, stváraš ty?“ odsekne.
„Bavím sa s veľmi príjemným mužom a ty si odporne drzý.“
„S ním, hej?“ odfrkne Blake. „Ten má od príjemného tak ďaleko, ako sa len dá.“

„Veď ho vôbec nepoznáš!“ odvrknem.
„No tak, Rebecca,“ zagúľa očami, keď konečne prídeme k vstupným dverám. „Tvoj debilokátor sa nemôže mýliť viac.“
„Debilokátor?“ zamračím sa. „Čo je to?“
„Detektor na debilov.“
„No dovoľ!“ vyprsknem. „On nie je debil.“
„A to vieš odkiaľ?“ založí si ruku v bok.
„Poznám ho... vlastne veľmi dobre,“ klamem.
„Uhm, nuž, tak ja mám na takých čuch a on je priam kráľom debilov.“
„Veru, ty sám to musíš vedieť najlepšie.“
„To, že sa dobre bavím, ešte zo mňa nerobí debila,“ skriví pery do falošného úsmevu. „Ale keď s debilom chodíš, tak si debil aj ty.“ Pobožká ma na líce. „Dobrá noc, Rebecca.“ Otočí sa a vyjde von. Odprevádzam ho pohľadom.

Och... ten chlap mi lezie na nervy.
Vrátim sa k baru za Michaelom. „Kto je to?“ opýta sa ma.
„Nó...“ To je trápne. „Je to môj sused.“ Nasilu nasadím zahanbený úsmev. „Priateľ.“

Michael nadvihne znudene obočie.
„Je trochu prehnane ochranársky. Nevšímaj si ho. Ako ja.“ Prituknem si s ním pohárom. „Podme sa radšej baviť o niečom zaujímavom.“
„Ako napríklad o čom?“ usmeje sa. Na chvíľu som ho uchvátila.
„Ako napríklad o tom, kam pôjdeme budúci týždeň na rande.“
Objíme ma okolo pása. „Kam by si chcela ísť?“

O hodinu neskôr zastaví pred mojím domom auto a Michael na mňa v tmavom interiéri uprie pohľad. „Došľaka, mám sto chutí zavolať do práce, že som ochorel.“

Usmejem sa naňho. „Budúci týždeň.“

„Tak budúci týždeň.“

V hrudi mi rozkvitne nádej. Niečo sa medzi nami rodí.

Cítim sa omámené.

Nakloní sa a chytí mi tvár do dlaní. Jemne sa o mňa obtrie perami a nežne ma pobožká.

Ach...

Pocítim dotyk jeho jazyka na svojom a pri tom nádhernom pocite zatvorím oči.

Opäť ma pobožká a znova, a, bože...

Odtiahnem sa od neho, omráčená vzrušením.

„Páni,“ zalapá po dychu a pozrie sa mi do očí.

„Páni,“ usmejem sa.

Presne tak... Páni!

„Dobre sa bav v práci.“ Otvorím dvere, vystúpim a potom sa ešte nakloním dnu cez otvorené okienko. „Zavolaj mi.“ Hravo zaklipkám mihalnicami, aby som naňho zapôsobila, on na mňa žmurkne a potom naštartuje, motor zareve a odfrčí preč.

Prakticky vplávam do domu, zatvorím za sebou dvere a potom sa o ne opriem chrbtom. Vnímam vzrušenie, ktoré mi koluje v žilách.

Nemôže už byť budúca sobota?

* * *

Zapojím telefón do nabíjačky a napustím si do vane horúcu vodu. Už je po polnoci. V kúpeľni sa vznáša horúca para. Na doplnenie atmosféry som si zapálila aj sviečky. Vtipné – nikdy predtým som sa nezvykla kúpať. Vždy mi to pripadalo ako plytvanie časom.

No v poslednom období sa stala vaňa súčasťou mojej príjemnej rutiny.

Hlboká vaňa plná horúcej vody pôsobí katarzne a ja som si od tohto jednoduchého potešenia vytvorila závislosť.

Po dnešnom prvom zasnenom bozku sa priam vznášam nad zemou. Opäť sa k tomu bozku dookola vraciam v myšlienkach. Ako ma pobožkal... ako som sa pri tom cítila.